

[Sønderby]

synes nok, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Kjeld Olesen, også kunne have taget de ting med, f.eks. Afghanistan, Kampuchea og andre lande, men det er, ligesom om det ikke rigtig interesserer forespørgerne.

Nu er det jo ikke venstre, der har stillet forespørgslen, men jeg vil da gerne sige nu, at vi er meget tilfredse med udenrigsministerens besvarelse, både baggrunden for problemerne og regeringens initiativer, både nationalt og internationalt og økonomisk og politisk. Jeg synes, at der var nogle løfter og nogle betragtninger. Dem vil jeg gerne sige tak for.

Derfor kan jeg vel ikke tilføre debatten en hel masse nyt, men hvis vi følger lidt med i massemedierne, må vi nok erkende, at selv om der er langt ud til området, så er de ting, der sker derude, ting, der berører os, kommer os ved, og som vi følger med i. Derfor skal forespørgerne da ikke have utak for, at vi får mulighederne for at drøfte dette og få den redegørelse, som udenrigsministeren nu er kommet med.

I denne forbindelse kunne jeg godt have lyst til at spørge forespørgerne, om de ikke også erkender, at TV sjældent kommer i andre områder. De orienteringer, vi får fra Afghanistan, er jo langt fra så fyldestgørende som dem, vi får fra det område, som vi drøfter her.

Vi skal om et par år fejre 200-året for bondens frigørelse her i Danmark. Det blev en ublodig revolution, fordi fremsynede mænd så, at vi kunne sikre det danske samfund en sund udvikling, hvis vi sikrede, at landmanden kom til at eje sin egen jord, hvorved man gav ham lyst til at gøre en indsats. Det bygger vi stadig væk vores landbrugspolitik på. Vi undgik altså en revolution, og vi undgik en borgerkrig. Den sociale og politiske uro, der i de senere år har præget det område, som vi drøfter her, hænger jo i høj grad sammen med det, som udenrigsministeren også var inde på: at det var en meget lille, landbesiddende overklasse, der havde præget udviklingen sammen med militæret og støttet af kirken. Langt den største del af befolkningen har været jordløse landarbejdere eller småbønder. Der er ikke sket en naturlig udvikling i området, ej heller politisk, og det hænger måske også sammen med de koloniproblemer, der har været dér.

Men der sker da noget derovre, også på internationalt plan. På FNs 38. session nu i efteråret 1983 valgte vi Panamas vicepræsident, Jorge Illueca, som præsident, og samtidig blev FNs 158. medlemsland optaget; det var St. Christopher Nevis, en lille øgruppe med 20.000 indbygger i Det caribiske Hav.

Endelig kom der også noget nyt på dagsorden nr. 142: situationen i Centralamerika, truslen mod international fred og sikkerhed og fredsinitiativer. Men det var nok meget rammende, at de implicerede parter ovre i området ikke kunne blive enige om, hvorvidt forslaget skulle på, bl.a. fordi f.eks. El Salvador satte spørgsmålstegn ved oprigtigheden i Nicaraguas støtte til fredsinitiativerne, som Contadorgruppen har taget initiativ til. Det vil jeg senere vende tilbage til, men kunne nu nok have lyst til at spørge udenrigsministeren i denne forbindelse: hvilken rolle spiller Nicaragua, når det drejer sig om indblanding i andre landes indre forhold?

Situationen i Centralamerika indebærer en stadig risiko for en mere omfattende væbnet konflikt, hvad flere af ordførerne har været inde på.

Efter venstres opfattelse kan områdets problemer ikke løses med militære midler, men kræver politiske løsninger på regionalt plan. Området burde have muligheder for at træffe beslutning om sin politiske status uden udenlandsk indgriben af den ene eller anden art, men der er for mig ingen tvivl om, hvem der kom først i området. Hvis man har læst litteratur lang tid tilbage, vil det hurtigt gå op for én, hvem der var først i området, men det berettiger ikke den ene part i konflikten til at intervenere, ej heller i form af udlægning af miner foran Nicaraguas havne.

I den aktuelle situation er det vel heller ikke fremmed for forespørgerne, at den såkaldte Contadorgruppe – det er Mexico, Colombia, Venezuela og Panama – i over et år regionalt har prøvet på at få kontrol med de konflikter, der til stadighed er i området Honduras, Nicaragua, El Salvador og Costa Rica, samtidig med at man fra Contadorgruppen foretager foranstaltninger med henblik på våbenkontrol, således at konflikter undgås og de udenlandske militære rådgivere kan fjernes.

Man arbejder også på at gennemføre frie valg, samtidig med at regionens svære økonomiske og sociale problemer løses på lang